



Arrest

nr. 186 013 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 30 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. HERSENS, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 oktober 2016 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. De Portugese autoriteiten werden op 9 november 2016 om de terugname van verzoeker verzocht op grond van artikel 18 (1) b van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), na de vaststelling dat een asielaanvraag van verzoeker door de Portugese autoriteiten geregistreerd was op 25 mei 2016. Op 10 november 2016 stemden de Portugese autoriteiten in met dit verzoek tot terugname.

1.3. Op 15 december 2016 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing wordt aan verzoeker betekend op dezelfde dag.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

[...]

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Portugal toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 25.10.2016 asiel in België, samen met zijn religieus gehuwde echtgenote. De betrokkene legde geen identiteits- en reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene in Italië op 20.03.2016 wegens illegale binnenkomst en op 31.03.2016 in het kader van een asielaanvraag en in Portugal op 25.05.2016 in het kader van een asielaanvraag geregistreerd werden.

De betrokkene, staatsburger van Eritrea, werd gehoord op 03.11.2016 en verklaarde dat hij Eritrea in augustus 2012 verliet om naar Soedan te reizen om er tot mei 2015 te verblijven. Hij gaf aan vervolgens naar Libië te zijn doorgereisd om er tot februari 2016 te verblijven alvorens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië te betreden. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 20.03.2016 wegens illegale binnenkomst en op 31.03.2016 in het kader van een asielaanvraag geregistreerd. De betrokkene gaf aan dat hij er effectief asiel vroeg, maar dat hij in het kader van het relocatieprogramma naar Portugal diende te gaan. In Portugal werden de vingerafdrukken van de betrokkene in het kader van een asielaanvraag op 25.05.2016 geregistreerd. Hij gaf aan dat hij er een woning kreeg en er ongeveer 5 maanden verbleef alvorens op 11.10.2016 met een bus naar België door te reizen om er op 12.10.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 25.10.2016 een asielaanvraag in, samen met zijn religieus gehuwde echtgenote.

Op 09.11.2016 werd een verzoek voor de terugname van de betrokkene gericht aan de Portugese instanties, die op 10.11.2016 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat hij er medisch kan geholpen worden. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Portugal omdat hij er niet voldoende eten kreeg en zijn medische toestand er niet onderzocht werd.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Wat de door de betrokkene vermeende familiale problemen betreft, zijn we van oordeel dat deze een bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Nederland niet rechtvaardigen.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na

overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Portugal een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Portugal die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf aan dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht aan Portugal omdat hij er naar eigen zeggen onvoldoende eten kreeg en niet medisch onderzocht werd.

We wensen vooreerst op te merken dat de betrokkene verklaarde in het kader van het Europees relocatieprogramma naar Portugal te zijn gerelocerd, waardoor hij daar een asielaanvraag kon indienen. De betrokkene verklaarde dat hij in Portugal, samen met zijn echtgenote, een woning kreeg in 'Sanjero Dimadeira', wat er ons inziens op wijst dat de betrokkene door de Portugese autoriteiten weldegelijk de nodige opvang, hulp en bijstand kreeg die gekoppeld is aan de ingediende asielaanvraag. We wensen er op te wijzen dat de betrokkene geen enkel element aanreikt om zijn beweringen formeel te staven, waardoor zijn beweringen ons inziens onvoldoende geloofwaardigheid bezitten om een verzet tegen een overdracht aan Portugal te rechtvaardigen.

Op 24.11.2016 meldde de advocaat van de betrokkene zijn tussenkomst in het dossier van de betrokkene. De advocaat van de betrokkene gaf aan zijn cliënt op 23.11.2016 gesproken te hebben en gaf aan dat hij van de betrokkene vernam dat hij niet geïnformeerd werd over de wijze waarop hij bijkomende en pertinente informatie - bijvoorbeeld aangaande zijn gezondheidstoestand - aan de Belgische autoriteiten kon overmaken. Dienaangaande wijzen we er op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 03.11.2016 uitgebreid de mogelijkheid kreeg om niet alleen een antwoord te verschaffen op verschillende vragen, maar hem ook uitdrukkelijk de kans geboden werd om bijkomende informatie aan te brengen (vraag 35 Dublin-interview, 'Andere nuttige informatie?'). We wensen er op te wijzen dat de betrokkene expliciet verklaarde geen andere nuttige informatie te hebben.

Op 15.12.2016 werd dientengevolge aan de betrokkene andermaal de kans geboden bijkomende informatie te verschaffen, onder meer inzake zijn medische toestand. De betrokkene overhandigde een document van een arts van Fedasil, waarin gesteld wordt dat de betrokkene hem meedeelde dat hij geslagen werd op zijn sleutelbeen. Gevraagd naar het land waar dit gebeurd was, antwoorde de betrokkene aanvankelijk Eritrea, maar corrigeerde dit later naar Libië. Gevraagd naar zijn huidige gezondheidstoestand, gaf de betrokkene aan dat er een bloedonderzoek plaatsvond om mogelijke leverproblemen te testen, maar hiervan nog geen resultaat te hebben. Bovendien wijzen we er op dat de betrokkene tegenstrijdige informatie verschaftte aan de Belgische autoriteiten, waardoor sommige beweringen van de betrokkene als uiterst ongeloofwaardig en misleidend kunnen worden gecatalogeerd. De betrokkene maakte tijdens zijn pre-screening d.d. 14.10.2016, gevraagd naar mogelijke kwetsbaarheid, geen gewag van enige medische problemen. Tijdens zijn verhoor d.d. 03.11.2016, gevraagd naar zijn medische toestand (vraag 32 Dublin-interview, 'Hoe is uw gezondheidstoestand?'), verklaarde de betrokkene toch medische problemen te hebben, meer bepaald met zijn lever. Bovendien gaf de betrokkene tijdens datzelfde verhoor aan niet naar Portugal te willen terugkeren omdat hij er naar eigen zeggen - zoals reeds vermeld - niet medisch onderzocht werd. De vermeende medische problemen waarvan de betrokkene gewag maakte, bestonden naar eigen zeggen dus reeds tijdens zijn verblijf in Portugal en vormden voor de betrokkene de voornaamste reden voor zijn vertrek uit Portugal en zijn asielaanvraag in België (Vraag 31 Dublin-interview, 'Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?'). We kunnen bijgevolg concluderen

dat de betrokkene tijdens de pre-screening d.d. 14.10.2016 aldus geen melding maakte van de medische problemen die volgens hem zijn voornaamste beweegredenen waren om asiel te vragen in België, maar daar op 03.11.2016 tijdens zijn Dublin-interview alsnog wel melding van maakte. Omwille van de diverse tegenstrijdigheden in de verklaringen van de betrokkene, kunnen deze ons inziens als ongeloofwaardig en misleidend worden beschouwd.

Bovendien verklaarde de betrokkene dat de sociaal assistente van het opvangcentrum een afspraak aan het regelen was om verder medisch onderzocht te worden, maar we wijzen er op dat de Belgische autoriteiten tot op heden geen medische attesten mochten ontvangen, noch toen hij zich op 24.11.2016 opnieuw aanbood, noch op elektronische wijze. Tijdens het bijkomend gesprek d.d. 15.12.2016 gaf de betrokkene te kennen dat er een bloedonderzoek werd uitgevoerd, maar nog geen resultaten te hebben ontvangen. Indien de betrokkene alsnog over bijkomende informatie beschikt die relevant is voor zijn dossier, kan het de Belgische autoriteiten ons inziens niet euvel worden geduid hiervan niet in het bezit te zijn, aangezien zij hem in verschillende fasen van zijn asielaanvraag (pre-screening, Dublin-interview, heruitnodiging d.d. 24.11.2016, bijkomend gesprek d.d. 15.12.2016 en continu op elektronische wijze) uitdrukkelijk de mogelijkheid hebben geboden dit toch te doen.

Aangaande zijn gezondheidstoestand en zijn vermeende leverproblemen, wijzen we er aldus op dat de betrokkene tot op heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zou verhinderen of dat de betrokkene bij overdracht aan Portugal vanwege redenen van gezondheid risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Portugal niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We wensen eveneens te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

Portugal ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Portugal het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Portugal onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Portugese autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Portugal kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Portugal stemde op 10.11.2016 in met ons verzoek voor de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. We benadrukken dat de instemming van Portugal impliceert dat de betrokkene na overdracht in Portugal een asielaanvraag kan indienen indien hij dat wenst en hij in zijn hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. De Portugese instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Portugal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

De Portugese autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Verder zijn we van oordeel dat het feit dat in Portugal, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonbaar dat personen, die aan Portugal worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat mogelijk opmerkingen kunnen worden gemaakt

betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Portugal is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Portugal een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Portugese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Portugese autoriteiten (4).“

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker formuleert zijn enig middel als volgt:

“Kennelijke appreciatiefout en schending van :

artikelen 3, 4, 5,16,17,18 van de Dublin-Verordening (604/2013);

artikelen 3, 6 en 13 EVRM;

artikelen 1 tot 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ("het Handvest);

artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; de formele en materiële motiveringsplichten voorzien door artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;

het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, en het recht om gehoord te worden ;”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“• Aangehaalde normen

Artikelen 3 en 17 van de Dublin-Verordening (604/2013), en artikel 74/13 VW verplichten verwerende partij, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten of een overdrachtsbeslissing (in de zin van de Dublin-Verordening), om rekening te houden met alle specifieke elementen van het geval, in bijzonderheid de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Artikel 4 van het Dublin-Verordening voorziet meerdere informatieplichten ten hoofde van de verwerende partij :

Recht op informatie

1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van:

a)de doelstellingen van deze verordening en de gevolgen van het indienen van een ander verzoek in een andere lidstaat, alsmede de gevolgen van het zich verplaatsen van een lidstaat naar een andere lidstaat zolang de verantwoordelijke lidstaat op grond van deze verordening nog niet bepaald is en zolang het verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is;

b)de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend, ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid;

c)het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 5 en de mogelijkheid om informatie over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten te verstrekken, met

inbegrip van de wijze waarop de verzoeker die informatie kan verstrekken; d) de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten en, in voorkomend geval, om te verzoeken om de opschorting van de overdracht;

e) het feit dat de bevoegde autoriteiten van lidstaten gegevens over hem kunnen uitwisselen, uitsluitend om hun verplichtingen die uit deze verordening voortvloeien, na te komen; f) het recht op toegang tot de hem betreffende gegevens en het recht te verzoeken om hem betreffende onjuiste gegevens recht te laten zetten of hem betreffende onrechtmatig verwerkte gegevens te laten verwijderen, alsmede de procedures om die rechten te doen gelden, met inbegrip van de contactgegevens van de in artikel 35 bedoelde autoriteiten en van de nationale gegevensbeschermingsautoriteiten die bevoegd zijn kennis te nemen van verzoeken betreffende de bescherming van persoonsgegevens.

2. De in lid 1 bedoelde informatie wordt schriftelijk verstrekt, in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat. De lidstaten maken gebruik van de overeenkomstig lid 3 voor dat doel opgestelde gemeenschappelijke brochure. Indien dit nodig is om de verzoeker de informatie te doen begrijpen, wordt de informatie ook mondeling verstrekt, bijvoorbeeld in samenhang met het in artikel 5 bedoelde persoonlijk onderhoud.

3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen een gemeenschappelijke brochure op, alsmede een specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen, waarin ten minste de in lid 1 van dit artikel bedoelde informatie wordt opgenomen. De gemeenschappelijke brochure bevat tevens informatie over de toepassing van Verordening (EU) nr. 603/2013 en met name over het doeleinde waarvoor de gegevens van een verzoeker in Eurodac kunnen worden verwerkt. De gemeenschappelijke brochure wordt zodanig opgesteld dat de lidstaten deze kunnen aanvullen met informatie die eigen is aan de lidstaat in kwestie. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, van deze verordening bedoelde onderzoeksprocedure.

Artikel 5 van de Dublin-Verordening :

Persoonlijk onderhoud

1. Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. Het onderhoud biedt de verzoeker tevens de mogelijkheid de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen.

2. Het persoonlijk onderhoud kan achterwege blijven indien de verzoeker:

a) is ondergedoken, of

b) na de in artikel 4 bedoelde informatie te hebben ontvangen, reeds op andere wijze de informatie heeft verstrekt die relevant is voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, lidstaten die het onderhoud achterwege laten, bieden de verzoeker de gelegenheid om alle verdere informatie te verstrekken die relevant is om op correcte wijze de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

3. Het persoonlijk onderhoud vindt tijdig plaats en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

4. Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.

5. Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd. Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.

6. De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft.

Het belang van deze informatie plicht wordt meermaals benadrukt in de Verordening :

(18) Er dient een persoonlijk onderhoud met de verzoeker plaats te vinden om gemakkelijker te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Zodra het verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, moet de verzoeker over de toepassing van deze verordening worden geïnformeerd, en ervan in kennis worden gesteld dat het onderhoud de verzoeker de mogelijkheid biedt om informatie te verstrekken over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten, om gemakkelijker te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is.

(5) Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria.

Deze bepalingen, alsook artikel 6 EVRM, en het recht op een behoorlijk bestuur (waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure en het zorgvuldigheidsplicht) verplichten de verwerende partij om zorgvuldig tewerk te gaan, om alle relevante elementen te verzamelen (waaronder de verklaringen van de betrokkene, die in staat moet zijn geplaats om zijn betoog op een eerlijke en effectieve manier te kunnen uiten), vooralleer een Dublin-beslissing te nemen.

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, a recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328); « [procéder] a un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671); «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité a procéder a une recherche minutieuse des faits, a récolter les renseignements nécessaires a la prise de décision et a prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles a la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, waaronder het recht om gehoord te worden, houden dit zorgvuldigheidsplicht ook in (HJEU, M.M. c Irlanda, 22.11.2012, C-277/11, § 88) alsook dat de betrokkene in staat wordt geplaats om zijn standpunt en betoog op een eerlijke en effectieve manier te uiten (HJEU, Boudjlida., 11.12.2014, C-249/13, § 54.).

Artikelen 13 EVRM, 47 van het Handvest, en 27 van de Dublin-Ver ordening garanderen het recht op een « doeltreffende voorziening in rechte ».

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevanten stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le controle s'étend a cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaitre de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son controle a ce sujet» (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

- **Samenvatting van de onderdelen van het middel**

Iste onderdeel : Miskenning van het informatie-plicht inzake het belang en gevolgen van het Dublin interview, de rechten, en de verantwoordelijkheidscriteria en het werking van de Dublin regeling;

2de onderdeel: Miskenning van de waarborgen die gepaard gaan met het gehoor in het kader van de Dublin-procedure, namelijk de bijstand van een raadsman;

3de onderdeel : Miskenning van het zorgvuldigheidsplicht door niet alle relevante elementen qua medische toestand in te zamelen vooraleer een beslissing te nemen, meer bepaald de vaststelling van beschikbare medische zorg voor asielzoekers in Portugal;

4de onderdeel: Schending van het materiële motiveringsplicht naargelang alle relevante elementen, o.a. in verband met de medische toestand van verzoeker en de tekortkomingen qua opvang in Portugal, niet in aanmerking werden genomen door de verwerende partij in de bestreden beslissing

- **Ontwikkeling van het middel en onderdelen**

De aangehaalde grieven rusten o.a. op de volgende vaststellingen :

er werd aan verzoekende partij niet duidelijk gemaakt, vooraleer hij op de vragen van verwerende partij antwoordden, dat hij gehoord ging zijn met het oog op het bepalen van de bevoegde lidstaat op basis van de Dublin-Verordening en welke de elementen zijn die relevant zijn om een overdracht te vermijden; er werd aan verzoekende partij gevraagd om zijn antwoorden kort te houden; verzoekende partij heeft geen kopie gekregen van zijn interview door verwerende partij; er werd aan verzoekende partij niet uitgelegd welke informatie pertinent zijn voor de toepassing van de Dublin-Verordening; er werd aan verzoekende partij niet uitgelegd hoe hij bijkomende informatie konden verschaffen aan de verwerende partij;

verzoekende partij werd gehoord door verwerende partij, zonder de bijstand van een raadsman; verzoekende partij kreeg de mogelijkheid niet om met een raadsman te praten vooraleer hij door verwerende partij ondervraagd werden;

zijn rechten, in het kader van de Dublin-procedure, werden aan verzoekende partij niet uiteengezet; hij werd niet passend geïnformeerd ;

Deze vaststellingen, die ook samen dienen overwogen te worden, leiden tot de conclusie dat de aangehaalde rechtsnormen werden miskent, in bijzonderheid artikelen 4 en 5 van de Dublin Verordening, dat verzoeker niet over een eerlijke administratieve procedure beschikte, dat verwerende partij niet zorgvuldig tewerk is gegaan, en dat verzoeker tot op heden in de onmogelijkheid is om zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte uit te oefenen.

Gezien het doorslaggevend belang van dit interview, dienden bijkomende garanties aan verzoekende partij toegekend te worden, o.a. de effectieve mogelijkheid om bijgestaan te worden door een raadsman, of tenminste de mogelijkheid om met een raadsman te praten, een volledige informatie over het belang en de gevolgen van dit interview, en de aflevering van een kopie van dit interview.

Verzoekende partij moest daarenboven duidelijke informatie krijgen over deze rechten en mogelijkheden, wat niet het geval is geweest, (zie mutatis mutandis EHRM, A.T. c Luxemburg, 9.04.2015)

In de bestreden beslissingen wordt trouwens gesteld :

"De vermeende medische problemen waarvan de betrokkene gewag maakte bestonden naar eigen zeggen dus reeds tijdens zijn verblijf in Portugal en vormden voor de betrokkene de voornaamste reden voor zijn vertrek in Portugal en zijn asielaanvraag in België. We kunnen bijgevolg concluderen dat de betrokkene tijdens de pre-screening d.d. 14.10.2016 aldus geen melding maakte van de medische problemen die volgens hem zijn voornaamste beweegredenen waren om asiel te vragen in België, maar daar op 3.11.2016 tijdens zijn Dublin-interview alsnog wel melding van maakte. Omwille van de diverse tegenstrijdigheden in de verklaringen van de betrokkene, kunnen deze ons ziens als ongeloofwaardig en misleiden worden beschouwd."

Aangehaalde motivering is duidelijke niet passend. Het feit dat de verzoeker zijn gezondheidsproblemen niet gemeld zou hebben gedurende de pre-screening volgt uit het niet- eerbiedigen van het informatieplicht dat op de verwerende partij rust. Hij werd niet effectief op de hoogte gebracht van het belang van deze melding voor het coherentie van zijn relaas. Verzoekster had meer verklaringen en uitleggingen willen afleggen bij DVZ, om de gebreke aan medische zorg in Portugal beter te beschrijven, en aan te tonen. Hij had meer uitleggingen kunnen geven omtrent zijn gezondheidstoestand en het feit dat in Portugal hij nooit voor de doctor werd gebracht zelfs na hij dat meermalige keren vroeg. Verwerende partij is niet zorgvuldig tewerk gegaan : zij is niet verder ingegaan op de tekortkomingen van Portugal omtrent de beschikbaarheid van gezondheidsdiensten voor asielzoekers.

Nochtans is er in Portugal een gebreke aan medische zorg:

" (...) medical services in Portugal (both physical and psychological) are not prepared to deal with some specific issues that relate to refugees — in particular the issue surrounding those who suffer from trauma."1

De toegang tot medische zorg omschreven in de "Cultural Orientation Leaflet for Resettled Refugees in Portugal" opgesteld door de Portuguese Refugee Council (stuk 4) is inderdaad zeer beperkt voor asielzoekers:

"In accordance to Articles 73 of Asylum Law 27/2008, 30 March, refugees and beneficiaries of subsidiary protection are entitled access to the SNS under the same conditions of Portuguese citizens. Upon arrival, resettled refugees are referred to the Institute for Hygiene and Tropical Medicine (Instituto de Higiene e Medicina Tropical) that provides for health screenings and health care relating to transmissible diseases. Recommended tests require explicit consent by the refugees. Examination results are confidential."

Naast het gezondheidsonderzoek dat asielzoekers ondergaan bij aankomst in Portugal, is het toegang tot medische zorg gedurende het asielprocedure niet gewaarborgd.

Verwerende partij is niet zorgvuldig tewerk gegaan : door niet alle relevante elementen qua medische toestand in te zamelen vooraleer een beslissing te nemen, door verzoeker niet op een afdoende manier te informeren.

Zou verwerende partij verzoekende partij deftig geïnformeerd hebben, en in de effectieve mogelijkheid had geplaats om zijn standpunt te uiten, dan had verzoekende partij de volgende informatie meegedeeld, die van belang zijn voor de toepassing van de Dublin-Verordening (in bijzonderheid voor de toepassing van artikel 16,17, en artikel 3, waarnaar verwezen in de bestreden beslissing). Verzoekende partij had meer informatie aan verwerende partij kunnen en willen verschaffen, indien verwerende partij het recht op informatie, het recht op een eerlijke administratieve procedure, en het recht om gehoord te worden had eerbiedigd.

Deze elementen zijn van aard een zekere invloed te hebben op de toepassing van de Dublin-Verordening (zie o.a. artikel 3, artikel 16, artikel 17).

Verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat in zijn recente rechtspraak het Hof van Justitie van de Europese Unie, het Hof de waarborgen benadrukt die door de Verordening worden voorzien ten voordeel van de asielzoeker. Het Hof stelt bovendien dat de controle die geoefend wordt door de

beroepsinstantie, het eerbiedigen van deze waarborgen door de Staat moet nagaan (HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-63/15, eigen onderstropping):

51 Uit het voorgaande vloeit voort dat de Uniewetgever in het kader van verordening nr. 604/2013 niet alleen organisatorische, uitsluitend de betrekkingen tussen de lidstaten regelende voorschriften heeft ingesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, maar heeft besloten de asielzoekers bij die procedure te betrekken, door de lidstaten te verplichten hen te informeren over de verantwoordelijkheidscriteria en hun de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan deze criteria op juiste wijze kunnen worden toegepast alsmede door hun een recht te verlenen op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen het overdrachtsbesluit dat na de procedure eventueel wordt genomen.

52 Wat ten tweede de doelstellingen van verordening nr. 604/2013 betreft, blijkt uit overweging 9 ervan dat deze verordening weliswaar de uitgangspunten van verordening nr. 343/2003 bevestigt, maar tegelijkertijd beoogt verbeteringen aan te brengen waarvan de ervaring heeft geleerd dat zij nodig zijn, niet alleen om het Dublinsysteem effectiever te maken, maar tevens om asielzoekers beter te beschermen. Deze bescherming wordt met name verzekerd door de rechterlijke bescherming die hun wordt geboden.

53 Een restrictieve uitlegging van de omvang van het in artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013 bedoelde rechtsmiddel, zou met name in de weg kunnen staan aan de verwezenlijking van die doelstelling, doordat aan de andere bij verordening nr. 604/2013 aan de asielzoeker verleende rechten hun nuttige werking zou worden ontnomen? De in artikel 5 van deze verordening genoemde verplichtingen om asielzoekers de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan de bij deze verordening vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze kunnen worden toegepast, en om te verzekeren dat de asielzoekers toegang hebben tot de samenvattingen van de met dat doel gevoerde onderhouden, zouden hun nuttige werking kunnen verliezen indien zou zijn uitgesloten dat een onjuiste toepassing van deze criteria, waarbij in voorkomend geval geen rekening wordt gehouden met de door de asielzoekers verstrekte gegevens, door de rechter zou kunnen worden getoetst.

54 In deze context kan het aanwenden van een rechtsmiddel uit hoofde van verordening nr. 604/2013, zoals de advocaat-generaal in punt 74 van haar conclusie heeft opgemerkt, niet worden gelijkgesteld met „forum shopping”, dat het Dublinsysteem beoogt te voorkomen (arrest van 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, EU:C:2011:865, punt 79). De rechter waarbij een dergelijk rechtsmiddel wordt ingesteld, wordt immers niet verzocht om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielverzoek op te dragen aan een lidstaat die wordt aangewezen naargelang het de verzoeker het beste schikt, maar om na te gaan of de door de Uniewetgever vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze zijn toegepast.

(...)

56 Wat bovendien de in overweging 5 van die verordening genoemde doelstelling betreft om een methode vast te stellen waarmee snel kan worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is en waarmee de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet wordt ondermijnd, moet worden opgemerkt dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter ongetwijfeld de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen.

57 Evenwel heeft het Hof in de context van verordening nr. 343/2003 reeds geoordeeld dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan het vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 48). Deze vaststelling gaat a fortiori op voor verordening nr. 604/2013, daar de Uniewetgever bij deze verordening de procedurele waarborgen die in het kader van het Dublinsysteem aan asielzoekers worden geboden, aanzienlijk heeft verruimd.

HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-155/15 :

26 Teneinde zich ervan te vergewissen dat het betwiste overdrachtsbesluit is genomen na een juiste toepassing van de in die verordening vastgelegde procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, moet de rechter waarbij een rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit is ingesteld, de stellingen van een asielzoeker die aanvoert dat de regel in artikel 19, lid 2, tweede alinea, van die verordening is geschonden, kunnen onderzoeken.

27 Gelet op een en ander dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013, gelezen in het licht van overweging 19 ervan, in die zin moet worden uitgelegd dat in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding een asielzoeker zich er in het kader van een rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit op kan beroepen dat de in artikel 19, lid 2, tweede alinea, van deze verordening geformuleerde regel verkeerd is toegepast.

Verzoekende partij wenst ook te benadrukken dat de bepalingen van de Dublin-Verordening van "openbare orde" zijn:

CE nr 126157, 8.12.2013: « Considérant qu'un moyen mettant en cause la validité d'un règlement au regard des dispositions du droit international conventionnel, lorsque ces dispositions ont des effets directs dans l'ordre juridique interne, est d'ordre public; qu'il s'ensuit qu'un tel moyen est recevable; »

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing bevat de juridische overwegingen waarop ze steunt. Ze verwijst immers naar *“artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013”*. Tevens bevat de bestreden beslissing uitgebreide feitelijke overwegingen die voldoende toegankelijk zijn zodat verzoeker er zich met alle mogelijke middelen van recht kan op verdedigen, wat hij ook doet. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin als hoofdpunt een kennelijke appreciatiefout wordt aangevoerd, zodat ook hieruit blijkt dat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Kernpunt van verzoekers betoog is dat de verwerende partij is tekort geschoten bij de voorbereiding van de bestreden beslissing en de waarborgen niet heeft nageleefd die de Dublin III-verordening haar ter zake oplegt.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers asielaanvraag op 25 oktober 2016 door de verwerende partij werd geregistreerd. Hierbij heeft verzoeker verklaard om de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Tigrinya beheerst tijdens het onderzoek van de asielaanvraag. Verder werd verzoeker ervan in kennis gesteld dat zijn asielaanvraag zal worden onderzocht in het Nederlands. Dit alles werd genoteerd op de bijlage 26 die werd opgesteld op 25 oktober 2016, waarop verzoekers handtekening prijkt. Op de betrokken bijlage 26 werd tevens vermeld dat verzoeker zich opnieuw diende aan te melden op 3 november 2016 om 8 uur.

2.5. De artikelen 4 en 5 van de Dublin III-verordening luiden als volgt:

“Artikel 4

Recht op informatie

1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van:

a) de doelstellingen van deze verordening en de gevolgen van het indienen van een ander verzoek in een andere lidstaat, alsmede de gevolgen van het zich verplaatsen van een lidstaat naar een andere lidstaat zolang de verantwoordelijke lidstaat op grond van deze verordening nog niet bepaald is en zolang het verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is;

b) de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend,

ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid;

c) het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 5 en de mogelijkheid om informatie over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten te verstrekken, met inbegrip van de wijze waarop de verzoeker die informatie kan verstrekken;

d) de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten en, in voorkomend geval, om te verzoeken om de opschorting van de overdracht;

e) het feit dat de bevoegde autoriteiten van lidstaten gegevens over hem kunnen uitwisselen, uitsluitend om hun verplichtingen die uit deze verordening voortvloeien, na te komen;

f) het recht op toegang tot de hem betreffende gegevens en het recht te verzoeken om hem betreffende onjuiste gegevens recht te laten zetten of hem betreffende onrechtmatig verwerkte gegevens te laten verwijderen, alsmede de procedures om die rechten te doen gelden, met inbegrip van de contactgegevens van de in artikel 35 bedoelde autoriteiten en van de nationale gegevensbeschermingsautoriteiten die bevoegd zijn kennis te nemen van verzoeken betreffende de bescherming van persoonsgegevens.

2. De in lid 1 bedoelde informatie wordt schriftelijk verstrekt, in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat. De lidstaten maken gebruik van de overeenkomstig lid 3 voor dat doel opgestelde gemeenschappelijke brochure.

Indien dit nodig is om de verzoeker de informatie te doen begrijpen, wordt de informatie ook mondeling verstrekt, bijvoorbeeld in samenhang met het in artikel 5 bedoelde persoonlijk onderhoud.

3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen een gemeenschappelijke brochure op, alsmede een specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen, waarin ten minste de in lid 1 van dit artikel bedoelde informatie wordt opgenomen. De gemeenschappelijke brochure bevat tevens informatie over de toepassing van Verordening (EU) nr. 603/2013 en met name over het doeleinde waarvoor de gegevens van een verzoeker in Eurodac kunnen worden verwerkt. De gemeenschappelijke brochure wordt zodanig opgesteld dat de lidstaten deze kunnen aanvullen met informatie die eigen is aan de lidstaat in kwestie. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, van deze verordening bedoelde onderzoeksprocedure.

Artikel 5

Persoonlijk onderhoud

1. Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. Het onderhoud biedt de verzoeker tevens de mogelijkheid de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen.

2. Het persoonlijk onderhoud kan achterwege blijven indien de verzoeker:

a) is ondergedoken, of

b) na de in artikel 4 bedoelde informatie te hebben ontvangen, reeds op andere wijze de informatie heeft verstrekt die relevant is voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. lidstaten die het onderhoud achterwege laten, bieden de verzoeker de gelegenheid om alle verdere informatie te verstrekken die relevant is om op correcte wijze de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

3. Het persoonlijk onderhoud vindt tijdig plaats en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

4. Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.

5. Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd. Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.

6. De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft."

2.6. Het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980, houdt garanties

in voor vreemdelingen die een asielaanvraag indienen. Dit koninklijk besluit bevat onder meer de volgende bepalingen:

“HOOFDSTUK II. - Informatie aan de asielzoeker.

Art. 2. Aan de asielzoeker wordt een algemene informatiebrochure , opgesteld in een taal die hij redelijkerwijze geacht kan worden te begrijpen, ter beschikking gesteld op het moment waarop hij een asielaanvraag indient overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51 van de wet[1 of op het ogenblik waarop hij zich bij de bevoegde dienst aanbiedt in het geval voorzien in artikel 51/7 van de wet.

Art. 3. Deze in artikel 2 bedoelde algemene informatiebrochure bevat minstens inlichtingen over de volgende onderwerpen :

1° het verloop van de asielprocedure;

2° de toepassing van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend en de gevolgen die daaruit kunnen voortvloeien met inbegrip van de beroepsmogelijkheden;

3° de criteria die toelaten te genieten van de bescherming voorzien door het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen alsook de criteria die aanleiding kunnen geven tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van de wet ;

4° de mogelijkheid om beroep te doen op de rechtsbijstand van een advocaat en het feit dat deze, of een vertrouwenspersoon, het gehoor van de asielzoeker op het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen zal kunnen bijwonen;

(...)

7° de verplichting van de asielzoeker om aan te geven of hij de hulp nodig heeft van een tolk tijdens het onderzoek van de aanvraag of indien hij niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, wordt hem de mogelijkheid aangeboden om de taal van het onderzoek te kiezen, overeenkomstig artikel 51/4 van de wet, en de gevolgen die daaruit voortvloeien;

8° de verplichting van de asielzoeker om zo spoedig mogelijk alle documenten voor te leggen waarover hij beschikt en die relevant zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag, met name alle documenten over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten, alsook elk ander stuk ter ondersteuning van zijn asielaanvraag;

9° de opvangstructuren voor asielzoekers tijdens de procedure en inlichtingen over de mogelijkheden tot vasthouding tijdens de asielprocedure ;

10° inlichtingen wat betreft het Belgisch asielbeleid, wat betreft de negatieve gevolgen die worden verbonden aan het afleggen van valse verklaringen in het kader van de asielprocedure en wat betreft de gevolgen voor de asielzoeker die zonder geldige reden geen gevolg geeft aan oproepingen of verzoeken om inlichtingen;

11° het bestaan van verenigingen die de verenigingen groeperen die gespecialiseerd zijn in de bijstand van vreemdelingen alsook de contactgegevens van de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

(...)

13° het recht op mededeling aan de asielzoeker van de hem betreffende gegevens die worden verwerkt en het recht te verzoeken om de hem betreffende onjuiste gegevens recht te laten zetten of de hem betreffende onrechtmatig verwerkte gegevens te laten verwijderen, alsmede de procedures om die rechten te doen gelden, met inbegrip van de contactgegevens van de bevoegde dienst en van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

Gehoor van de asielzoeker.

Art. 6.§ 1. Het gehoor heeft in principe plaats op de dag waarop de asielzoeker zich bij de bevoegde dienst aandient.

§ 2. Indien het gehoor niet plaats vindt op de dag waarop de asielzoeker zich bij de bevoegde dienst aandient, wordt een nieuwe datum vastgesteld en ter kennis gebracht aan de asielzoeker overeenkomstig artikel 51/2, zesde lid, van de wet.

(...).

Art. 8.§ 1. Bij het begin van het gehoor, herinnert de ambtenaar van de bevoegde dienst, belast met dit gehoor, de asielzoeker aan de woonplaats die hij gekozen heeft of die hij wordt geacht als woonplaats

te hebben gekozen met toepassing van artikel 51/2 van de wet en de gevolgen van die keuze van woonplaats. Hij herinnert hem eveneens aan de bepalingen van artikel 51/2, lid 4, van de wet.

De ambtenaar verduidelijkt de asielzoeker zijn rol en, in voorkomend geval, die van de aanwezige tolk. Hij legt het verloop van het gehoor en het verdere verloop van de asielprocedure uit en verifieert of de asielzoeker en de tolk elkaar voldoende begrijpen.

Het gehoor vindt plaats in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen.

§ 2. Indien er aanwijzingen zijn dat de asielmotieven verband houden met het geslacht, verifieert de ambtenaar van de bevoegde dienst of de asielzoeker er geen bezwaar tegen heeft om te worden gehoord door een persoon van een ander geslacht dan het zijne. Indien dat zo is, zal aan zijn vraag worden voldaan.

Art. 9. Tijdens zijn gehoor door een ambtenaar van de bevoegde dienst, zal de minderjarige asielzoeker, jonger dan achttien jaar, in voorkomend geval, worden bijgestaan door een persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij op basis van de nationale wet van de minderjarige, uitoefent.

De niet-begeleide minderjarige asielzoeker, jonger dan achttien jaar wordt tijdens dit gehoor bijgestaan door de persoon die over hem de bijzondere voogdij, voorzien door de Belgische wet, uitoefent.

De ambtenaar van de bevoegde dienst belast met het gehoor van een minderjarige asielzoeker moet over de nodige kennis van de bijzondere behoeften van minderjarigen beschikken.

HOOFDSTUK V. - Verplichtingen van de ambtenaren van de bevoegde dienst belast met het gehoor voorzien in de artikelen 51/8 en 51/10 van de wet en met het onderzoek van de asielaanvragen en de beslissingen voorzien in artikel 51/5 van de wet.

Art. 10.1 § 1. De ambtenaren van de bevoegde dienst belast met het gehoor delen aan de asielzoeker mee dat hij de vragen op een zo correct mogelijke wijze moet beantwoorden en informeren hem over de risico's die hij loopt in het kader van het onderzoek van zijn aanvraag indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd.

§ 2. De ambtenaren van de bevoegde dienst belast met het onderzoek van de asielaanvraag en de beslissing voorzien in artikel 51/5 van de wet, nemen alle inlichtingen waarover ze beschikken met betrekking tot de situatie van de asielzoeker in overweging. Zij nemen een beslissing op individuele, objectieve en onpartijdige wijze.

§ 3. De ambtenaren van de bevoegde dienst belast met het gehoor en de ambtenaren van de bevoegde dienst belast met het onderzoek van de asielaanvraag en de beslissing voorzien in artikel 51/5 van de wet, delen de informatie betreffende individuele asielaanvragen of het feit dat een asielaanvraag is ingediend, niet mee aan de vermeende actoren van vervolging of van ernstige schade van de asielzoeker.

Zij winnen bij de vermeende actoren van vervolging of van ernstige schade van de asielzoeker geen informatie in op een wijze die ertoe leidt dat deze actoren te weten komen dat de betrokken asielzoeker om asiel heeft verzocht, en er gevaar zou ontstaan voor de fysieke integriteit van de asielzoeker en voor de personen te zijnen laste, of voor de vrijheid en veiligheid van zijn familieleden die nog in het land van herkomst verblijven.

(...)

Art. 15. De verklaringen van de asielzoeker worden schriftelijk genoteerd door de ambtenaar van de bevoegde dienst belast met het gehoor van de asielzoeker.

Indien deze ambtenaar eventuele tegenstrijdigheden vaststelt tussen deze verklaringen en de afgelegde verklaringen door andere gezinsleden wier aanvragen gelijktijdig worden behandeld informeert hij de asielzoeker over deze tegenstrijdigheden en neemt hij akte van zijn reactie.

Art. 16. De ambtenaar van de bevoegde dienst belast met het gehoor van de asielzoeker stelt tijdens het gehoor een verklaring op. De verklaring bevat volgende inlichtingen :

- de naam en de voorna(a)m(en) van de asielzoeker;
- zijn geboortedatum alsook zijn nationaliteit;
- zijn woonplaats;
- de eventuele aanwezigheid van een tolk met vermelding van zijn identificatienummer evenals de eventuele door de asielzoeker gevraagde verandering van tolk overeenkomstig artikel 14 en de eventuele redenen waarvoor aan zijn verzoek geen gevolg werd gegeven;
- de identiteit van de eventuele aanwezige persoon die over hem het ouderlijk gezag, de voogdij op basis van de nationale wet van de minderjarige of de bijzondere voogdij voorzien door de Belgische wet uitoefent;
- de initialen van de ambtenaar van de bevoegde dienst belast met het gehoor van de asielzoeker;

- in toepassing van artikel 8, § 2, het bezwaar of de afwezigheid van bezwaar bij de asielzoeker om te worden gehoord door een persoon van een ander geslacht;
- de duur van het gehoor;
- een inventaris van de tijdens het gehoor overgemaakte overtuigingsstukken.

De ambtenaar van de bevoegde dienst belast met het gehoor zoals voorzien in artikel 51/10 van de wet verstrekt ook een vragenlijst. Deze vragenlijst wordt tijdens het gehoor samen met de asielzoeker en, in voorkomend geval, met behulp van een tolk door de ambtenaar overlopen en ingevuld.

Indien de asielzoeker een volgende asielaanvraag indient in de zin van artikel 51/8 van de wet, stelt de ambtenaar van de bevoegde dienst een verklaring op die, naast de inlichtingen vermeld in het eerste lid, de door de asielzoeker aangebrachte elementen bevat die volgens de asielzoeker nieuwe elementen uitmaken welke de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, alsmede de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

De verklaring [en de vragenlijst geven getrouw de vragen weer die aan de asielzoeker zijn gesteld, alsook diens antwoorden. De verklaring en de vragenlijst vermelden ook de toevoegingen en opmerkingen die tijdens het gehoor werden gemaakt door de asielzoeker of, in voorkomend geval, door de persoon die over hem het ouderlijk gezag, de voogdij op basis van de nationale wet van de minderjarige of de bijzondere voogdij, voorzien door de Belgische wet, uitoefent.

Art. 17. De verklaring en de vragenlijst worden voorgelezen, in voorkomend geval, met behulp van een tolk en, indien nodig, verbeterd.

Ze worden gedateerd en ondertekend door de ambtenaar van de bevoegde dienst, de asielzoeker, de, in voorkomend geval, aanwezige tolk en de, in voorkomend geval, aanwezige persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent op basis van de nationale wet van de minderjarige of die de bijzondere voogdij, voorzien door de Belgische wet, uitoefent.

Indien de asielzoeker of, in voorkomend geval, de aanwezige persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent op basis van de nationale wet van de minderjarige of die de bijzondere voogdij, voorzien door de Belgische wet, uitoefent, weigert de verklaring of de vragenlijst te ondertekenen, wordt hiervan melding gemaakt op deze documenten evenals van de redenen waarom hij weigert om ze te ondertekenen.

Art. 18. Indien de asielaanvraag in het kader van artikel 51/5 van de wet wordt onderzocht en op de dag van het gehoor nog geen beslissing werd ter kennis gebracht aan de asielzoeker, kan hij aanvullende opmerkingen of stukken overmaken aan de bevoegde dienst belast met het onderzoek van de asielaanvraag via aangetekend schrijven of door afgifte tegen ontvangstbewijs. De bevoegde dienst zal rekening houden met de opmerkingen en stukken die aan haar op een ter zake nuttig tijdstip werden overgemaakt. (...)”.

2.7. Uit artikel 2 van het bovenvermeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 blijkt dat aan elke asielzoeker een algemene informatiebrochure, opgesteld in een taal waarvan hij redelijkerwijze kan worden geacht deze te begrijpen, ter beschikking gesteld wordt op het moment waarop hij een asielaanvraag indient overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 3 van voormeld koninklijk besluit blijkt dat deze algemene informatiebrochure minstens inlichtingen bevat over de volgende onderwerpen :

1° het verloop van de asielprocedure;

2° de toepassing van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend en de gevolgen die daaruit kunnen voortvloeien met inbegrip van de beroepsmogelijkheden.

2.8. De Raad gaat ervan uit dat verzoeker op 25 oktober 2016 dergelijke brochure ontvangen heeft, net als elke andere asielzoeker. Het administratief dossier bevat geen aanwijzingen dat dit niet zou gebeurd zijn en verzoeker verstrekt in zijn verzoekschrift evenmin dergelijke aanwijzingen. Gelet op het feit dat hij via de informatiebrochure voorafgaandelijk informatie kreeg over de toepassing van de Dublin III-verordening zoals artikel 4.3. van deze Verordening het voorschrijft, kan verzoeker niet voorhouden niet te weten dat hem vragen gingen worden gesteld in het kader van de toepassing van deze Verordening of dat hij daaromtrent niet passend werd geïnformeerd. Verzoeker kan voorts niet dienstig opwerpen dat het de taak is van de verwerende partij om hem mee te delen welke de elementen zijn die relevant zijn om een overdracht te vermijden.

2.9. Op 3 november 2016 greep verzoekers asielinterview plaats met bijstand van een tolk Tigrinya. Na verzoekers persoonsgegevens te hebben ingevuld en die van de persoon waarmee hij religieus gehuwd is, worden de gegevens ingevuld over eerdere asielprocedures, wordt verzoeker geconfronteerd met de resultaten van Eurodac en wordt hem de gelegenheid geboden aanvullende informatie te verstrekken:

"22 Heeft de asielzoeker in het land van verblijf of in een ander land reeds eerder een asielaanvraag ingediend? Ja

Waar en wanneer? Waar? 1. Italië

Wanneer? 1. In maart 2016

Waar en tot wanneer verbleef de asielzoeker in dit land?

Waar? 1. Ik verbleef in een opvangcentrum te Sicilië.

Duur? 1. Ik verbleef hier +/- 2 maanden

Is over de asielaanvraag een besluit genomen?

1. Ja, negatieve beslissing. Er werd beslist dat ik samen met mijn vrouw naar Portugal moest gaan door de relocations. Ik heb +/- 5 maanden in Portugal verbleven. Ik en mijn vrouw kregen daar een woning te Sanjero Dimadeira

Wanneer is het besluit genomen? 1. Onbekend

Wanneer, waar en hoe is de asielzoeker de Dublin verdragsruimte binnen gekomen?

Wanneer? 20.03.16

Waar? Italië

Hoe? Illegaal

Hoe en wanneer kwam de asielzoeker naar België?

Wat was de laatste verblijfplaats voor aankomst in België?

Portugal, plaats onbekend. Ik verbleef in een woning.

23 | Verklaart de asielzoeker het grondgebied van] de Lidstaten te hebben verlaten? Neen

CONFRONTATIE MET EUODACRESULTATEN

24 De controle van uw vingerafdrukken in de centrale eenheid van Eurodac leverde een positief resultaat op (zie Eurodacverslag). Hebt u daar een verklaring voor?

Ik heb asiel aangevraagd in Italië. Zie vraag 22.

In andere Europese landen heb ik geen asiel aangevraagd.

25 Indien de asielzoeker zijn verblijf in het andere land toegeeft:

Heeft de asielzoeker in een ander land reeds eerder een asielaanvraag ingediend?

Ja

(...)

AANVULLENDEINFORMATIE

31 Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?

In België kan ik medisch geholpen worden.

32 Hoe is uw gezondheidstoestand?

Ik heb problemen met mijn lever. De sociale assistente in het opvangcentrum is een afspraak aan het regelen om verder medisch onderzocht te worden.

33 Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?

ik wil niet terugkeren naar Italië. Italië heeft mij weggestuurd richting Portugal.

In Portugal wil ik niet langer blijven. ik kreeg daar niet voldoende eten. Ook werd daar mijn medische toestand niet onderzocht.

34 j Bestaansmiddelen?

! Geen

35 j Andere nuttige informatie:

Geen

REISROUTE

(...)"

2.10. Het verslag werd op 3 november 2016 ondertekend door verzoeker, de tolk en de ambtenaar die het interview heeft afgenomen. Het werd voorafgegaan door de woorden, *"Ik verklaar dat de hierboven vermelde inlichtingen oprecht zijn"*. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat hem werd gevraagd om zijn antwoorden kort te houden, maar uit het verslag blijkt niet dat dit hem effectief gevraagd werd of dat verzoeker zich daarover beklagt heeft. Tevens blijkt niet dat hij hierdoor niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle informatie aangaande zijn zaak mee te delen aan de verwerende partij. Dit oordeel dringt zich des te meer op gezien verzoeker nadien op 24 november 2016 via zijn raadsman nog bijkomende informatie heeft kunnen verstrekken aan de verwerende partij en op zijn bijkomend

gehoor door de verwerende partij op 15 december 2016. Verzoeker beklaagt zich erover dat hij geen kopie heeft ontvangen van het interview, maar de Raad ziet geen grondslag voor die verwachting, noch in het bovenvermeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 noch in de artikelen 4 en 5 van de Dublin III-verordening waarvan verzoeker de schending aanhaalt. Verzoeker kan bovendien worden geacht te weten welke informatie hij heeft verstrekt aan de verwerende partij. Verzoeker wordt geacht oprechte inlichtingen te verschaffen aan de verwerende partij, onder meer wanneer zij aan de hand van gestandaardiseerde vragen nagaat of de asielzoeker in het land van verblijf of in een ander land reeds eerder een asielaanvraag heeft ingediend. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker op voorhand nog dient te worden uitgelegd welke informatie pertinent is voor de toepassing van de Dublin III-verordening. Verzoeker beklaagt zich erover dat hem niet werd uitgelegd hoe hij bijkomende informatie kon verschaffen aan de verwerende partij. Zoals in de bestreden beslissing reeds terecht kan worden gelezen, kreeg *“de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 03.11.2016 uitgebreid de mogelijkheid [...] om niet alleen een antwoord te verschaffen op verschillende vragen, maar hem ook uitdrukkelijk de kans geboden werd om bijkomende informatie aan te brengen (vraag 35 Dublin-interview, ‘Andere nuttige informatie?’). We wensen er op te wijzen dat de betrokkene expliciet verklaarde geen andere nuttige informatie te hebben.”* Alleszins, na een interventie van verzoekers raadsman op 24 november 2016, werd *“Op 15.12.2016 [...] dientengevolge aan de betrokkene andermaal de kans geboden bijkomende informatie te verschaffen, onder meer inzake zijn medische toestand.”* zodat bijkomend dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek. Waar verzoeker zich erover beklaagt dat hij werd gehoord door de verwerende partij zonder bijstand van zijn raadsman, dient de Raad eens te meer op te merken dat hij geen grondslag voor die verwachting ziet, noch in het bovenvermeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 noch in de artikelen 4 en 5 van de Dublin III-verordening waarvan verzoeker de schending aanhaalt. Verder blijkt niet dat verzoeker zou zijn verhinderd om met een raadsman te praten vooraleer hij op 3 november 2016 werd gehoord door de verwerende partij. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien er enige tijd verstreek tussen 25 oktober 2016, zijnde de dag waarop verzoekers asielaanvraag werd geregistreerd, en 3 november 2016, zijnde de dag waarop verzoeker werd gehoord door de verwerende partij en die hem als datum van gehoor op 25 oktober 2016 werd meegedeeld.

2.11. Samenvattend dient te worden gesteld dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog *“dat de aangehaalde rechtsnormen werden miskent, in b[ij]zonderheid artikelen 4 en 5 van de Dublin Verordening, dat verzoeker niet over een eerlijke administratieve procedure beschikte, dat verwerende partij niet zorgvuldig tewerk is gegaan,”* of dat verzoeker bijkomende garanties dienden te worden toegekend gezien het doorslaggevend belang van het asielinterview.

2.12. Uit het interview van verzoeker van 3 november 2016 blijkt dat verzoeker werd gehoord omtrent zijn medische toestand: *“32 Hoe is uw gezondheidstoestand? Ik heb problemen met mijn lever. De sociale assistente in het opvangcentrum is een afspraak aan het regelen om verder medisch onderzocht te worden.”* Verder blijkt uit de bestreden beslissing, *“Op 15.12.2016 werd dientengevolge aan de betrokkene andermaal de kans geboden bijkomende informatie te verschaffen, onder meer inzake zijn medische toestand. De betrokkene overhandigde een document van een arts van Fedasil, waarin gesteld wordt dat de betrokkene hem meedeelde dat hij geslagen werd op zijn sleutelbeen. Gevraagd naar het land waar dit gebeurd was, antwoorde de betrokkene aanvankelijk Eritrea, maar corrigeerde dit later naar Libië. Gevraagd naar zijn huidige gezondheidstoestand, gaf de betrokkene aan dat er een bloedonderzoek plaatsvond om mogelijke leverproblemen te testen, maar hiervan nog geen resultaat te hebben. (...)Bovendien verklaarde de betrokkene dat de sociaal assistente van het opvangcentrum een afspraak aan het regelen was om verder medisch onderzocht te worden, maar we wijzen er op dat de Belgische autoriteiten tot op heden geen medische attesten mochten ontvangen, noch toen hij zich op 24.11.2016 opnieuw aanbood, noch op elektronische wijze. Tijdens het bijkomend gesprek d.d. 15.12.2016 gaf de betrokkene te kennen dat er een bloedonderzoek werd uitgevoerd, maar nog geen resultaten te hebben ontvangen. Indien de betrokkene alsnog over bijkomende informatie beschikt die relevant is voor zijn dossier, kan het de Belgische autoriteiten ons inziens niet euvel worden geduid hiervan niet in het bezit te zijn, aangezien zij hem in verschillende fasen van zijn asielaanvraag (pre-screening, Dublin-interview, heruitnodiging d.d. 24.11.2016, bijkomend gesprek d.d. 15.12.2016 en continu op elektronische wijze) uitdrukkelijk de mogelijkheid hebben geboden dit toch te doen. Aangaande zijn gezondheidstoestand en zijn vermeende leverproblemen, wijzen we er aldus op dat de betrokkene tot op heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zou verhinderen of dat de betrokkene bij overdracht aan Portugal vanwege redenen van gezondheid risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

2.13. Uit het gestelde in punt 2.12 blijkt dat de verwerende partij tijdens het interview van 3 november 2016 aandacht heeft gehad voor verzoekers medische toestand en dat verzoeker later op 15 december 2016 de mogelijkheid heeft gekregen aan te geven dat er een bloedonderzoek plaatsvond om mogelijke leverproblemen te testen, maar dat hij hiervan nog geen resultaat had ontvangen en dat de sociaal assistente van het opvangcentrum een afspraak aan het regelen was opdat hij verder medisch kon worden onderzocht. De verwerende partij wijst erop dat ze tot op het moment van het treffen van de bestreden beslissing geen medische attesten heeft ontvangen. Verwerende partij besluit dat verzoeker aangaande zijn gezondheidstoestand en zijn vermeende leverproblemen geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of dat hij bij overdracht aan Portugal vanwege redenen van gezondheid risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Raad acht dit alles deugdelijk en pertinent. Verzoeker kan voormelde afwegingen niet aan het wankelen brengen door te focussen op de overweging in de bestreden beslissing die stelt, *“De vermeende medische problemen waarvan de betrokkene gewag maakte, bestonden naar eigen zeggen dus reeds tijdens zijn verblijf in Portugal en vormden voor de betrokkene de voornaamste reden voor zijn vertrek uit Portugal en zijn asielaanvraag in België (Vraag 31 Dublin-interview, ‘Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?’). We kunnen bijgevolg concluderen dat de betrokkene tijdens de pre-screening d.d. 14.10.2016 aldus geen melding maakte van de medische problemen die volgens hem zijn voornaamste beweegredenen waren om asiel te vragen in België, maar daar op 03.11.2016 tijdens zijn Dublin-interview alsnog wel melding van maakte. Omwille van de diverse tegenstrijdigheden in de verklaringen van de betrokkene, kunnen deze ons inziens als ongeloofwaardig en misleidend worden beschouwd.”* Deze overweging kan als een overtollig motief worden beschouwd. Kritiek hierop kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het niet weerhouden van verzoekers medische toestand als hinderpaal voor een overdracht aan Portugal wordt voldoende geschraagd door de in punt 2.12. bedoelde overwegingen, die hierboven werden samengevat.

2.14. Verzoeker kan deze overwegingen evenmin aan het wankelen brengen door zijn *“Aanvullende nota (Art.39/76 Vreemdelingenwet)”* die hij na het indienen van zijn verzoekschrift, op 31 januari 2017 verstuurt naar de Raad. Ten eerste past het te stellen dat artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegepast in de annulatieprocedure die verzoeker thans voert. Deze bepaling vindt enkel toepassing in de zogenaamde volle rechtsmachtprocedure zoals bedoeld in artikel 39/2, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet. Ten tweede dient de Raad zich bij de beoordeling van de wettelijkheid van de bestreden beslissing als annulatierechter te plaatsen op het ogenblik dat deze beslissing werd getroffen. Hij kan niet besluiten tot een gebrek aan zorgvuldigheid of een manifeste appreciatiefout in hoofde van de verwerende partij op basis van stukken waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof. Ten derde stelt de Raad vast dat verzoeker gewag maakt van medische problemen van de vrouw met wie hij een religieus huwelijk heeft afgesloten. Verzoeker kan niet dienstig de betwisting die hij in zijn verzoekschrift heeft ontwikkeld aangaande de beoordeling van zijn eigen medische toestand gaan opentrekken naar de medische toestand van de vrouw met wie hij een religieus huwelijk heeft afgesloten en te dien einde onderdelen van het in het verzoekschrift ontwikkeld middel een andere grondslag geven door te wijzen op medische problemen *“van het koppel”*. Verzoeker kan deze aanvullende nota en bijgevoegde stukken ook niet dienstig in de debatten betrekken door aan te halen dat deze stukken nog niet voorlagen op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, aangezien het niet handelt over stukken die verzoekers eigen medische toestand betreffen. Blijkens de bestreden beslissing kondigde verzoeker op 15 december 2016 aan dat hij wachtte op de resultaten van het bloedonderzoek die hemzelf betreffen. Op 30 december 2016, met name op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, waren die resultaten nog steeds niet kenbaar gemaakt aan de verwerende partij en verzoeker heeft ze ook niet aan de Raad kenbaar gemaakt. Een dergelijk stuk werd niet gevoegd aan het verzoekschrift noch aan de bovenvermelde *“Aanvullende nota”*. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek dat hij *“meer verklaringen en uitleggingen willen afleggen bij DVZ, om de gebreke aan medische zorg in Portugal beter te beschrijven, en aan te tonen. Hij had meer uitleggingen kunnen geven omtrent zijn gezondheidstoestand en het feit dat in Portugal hij nooit voor de doctor werd gebracht zelfs na hij dat meermalige keren vroeg. Verwerende partij is niet zorgvuldig tewerk gegaan : zij is niet verder ingegaan op de tekortkomingen van Portugal omtrent de beschikbaarheid van gezondheidsdiensten voor asielzoekers”* en *“Verwerende partij is niet zorgvuldig tewerk gegaan : door niet alle relevante elementen qua medische toestand in te zamelen vooraleer een beslissing te nemen.”* Dezelfde vaststelling geldt voor zijn beschrijving van het gebrek aan medische zorg in Portugal waarvan hij het slachtoffer zou worden. Met deze beschrijving, gebaseerd op gedateer-

de bronnen, kan verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing niet ongedaan maken dat *“Er [...] tevens geen aanwijzingen [zijn] dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Portugal niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. We wensen eveneens te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.”*

2.15. Verzoeker voert vervolgens een lang en theoretisch betoog over informatie die hij daadwerkelijk zou hebben bijgebracht mocht hij effectief de mogelijkheid hebben gehad om zijn standpunt te uiten en die volgens hem een *“zekere invloed”* zouden gehad hebben op de toepassing van de Dublin III-verordening. Dienaangaande dient de Raad vooreerst op te merken dat verzoeker tot driemaal toe de kans heeft gehad om alle informatie die hij wenst mee te delen, kenbaar te maken aan de verwerende partij, namelijk op 3 november 2016 tijdens zijn interview, op 24 november 2016 via het schrijven van zijn raadsman en op 15 december 2016 toen hij nogmaals werd gehoord door de verwerende partij. Ten tweede dient de Raad op te merken dat verzoekers gedateerde informatie over de medische zorgverstrekking in Portugal die hij zou verstrekt hebben aan de verwerende partij indien hij *“effectief”* de mogelijkheid zou hebben gehad zijn standpunt te uiten, geen aanleiding zou kunnen hebben gegeven tot een andersluidende beslissing, te meer daar tot op heden geen medisch attest voorligt dat verzoeker aanbelangt waaruit blijkt dat hij medische zorg behoeft.

2.16. De Raad dient te concluderen dat geen schending wordt aangetoond van de formele motiveringsplicht, noch van de materiële motiveringsplicht, noch van *“het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht”*, noch van het recht om gehoord te worden, noch van de artikelen 4 en 5 van de Dublin III-verordening. De behandeling van onderhavig beroep toont aan dat verzoekers betoog dat hij *“tot op heden in de onmogelijkheid is om zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte uit te oefenen”* niet kan worden gevolgd. Een schending van de artikelen 6 en 13 van het EVRM noch van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of van artikel 27 van de Dublin III-verordening wordt aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waar verzoeker erop wijst dat dit de verplichting inhoudt voor de verwerende partij om rekening te houden met de gezondheidstoestand wanneer ze een bevel om het grondgebied te verlaten geeft.

2.17. De Raad leest nergens in het verzoekschrift een concrete uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing de artikelen 16 en 18 van de Dublin-verordening schendt. In de artikelen 3 en 17 van deze Verordening kan voorts niet worden gelezen wat verzoeker er blijkens de aanhef van zijn verzoekschrift in leest. Evenmin wordt concreet uiteengezet op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt alsook de artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA